

[Indenrigsministeren.]

prøver, der skal sendes ind fra hospitaler eller læger, skal frem så hurtigt som muligt. Det drejer sig om menneskeliv. Derfor har det betydning, at seruminstitutet er placeret centralt i forbindelse med hovedfærdselslinjerne. Jeg tænker i denne forbindelse på Københavns Hovedbanegård og på lufthavnen i Kastrup. Det har haft, fortæller man mig, stor betydning, at man hurtigt kan få disse prøver ind, så man kunne få analyseret dem og meddelt resultatet.

Endelig vil jeg da også gerne sige, at det har ikke spillet nogen helt ringe rolle for mig, at det er oplyst, at hvis man bibeholder seruminstitutet på sin nuværende plads, vil man kunne bevare omkring 80 pct. af de bygninger, der er derude: Af de 26.000 m², som seruminstitutet består af i øjeblikket, vil man kunne bevare de 19.000 m². Hvis disse bygninger skal rives ned, hvis man skal lægge det hen et andet sted, ja, så må man etablere andre bygninger, og hvis man skal etablere andre bygninger til erstatning for dem, som er brugbare en lang årrække fremover, vil det betyde en ekstra byggeudgift på 40 mill. kr. Det gør ikke noget helt uvæsentligt indtryk på mig, at man på denne måde kan spare 40 mill. kr. Det er også bygninger, der indeholder kostbart instrumentarium, det er bygninger, der er af relativ ny dato. Det ærede medlem hr. Damsgaard ved som tidligere tilsynsførende for seruminstitutet, at bygning nr. 50 er en næsten helt ny bygning, som kan stå i mange år.

Så kommer spørgsmålet om at skaffe det kvalificerede personale. Nu er det sådan, at seruminstitutet ikke er betjent af nogle ganske få mennesker. Seruminstitutets personalestab er ret stor, den er på godt 1.200 — jeg tror, det er 1.217, der er ansat på seruminstitutet. Jeg ved godt, at hver gang man taler om udflytning af en statsinstitution, vil man sige: ja men det er ligegyldigt, hvilken udflytning man taler om, så vil personalet på denne institution stritte imod, og det er rigtigt, men det gør det ikke lettere, hvis disse mennesker ikke vil flytte med, så at få skaffet 1.200 andre lige så kvalificerede folk. Vi har jo ikke sådanne folk til at gå over hele landet i hobe tal og vente på sådant et stykke arbejde.

Jeg kunne måske fristes til at sige, at man bør vel egentlig anlægge samme vurdering over for udflytningen af statens virksomheder som over for private virksomheders udflytning. Man skal flytte dem, hvis det er rigtigt, man skal ikke flytte dem bare for flytningens skyld.

Jeg så forleden aften i en fjernsynsudsendelse, at der var en privat virksomhed, der ville flytte til provinsen, men personalet havde sagt nej, og dermed lod man sagen falde. Der har man altså taget konsekvensen af, at hvis man flyttede ud, kunne man ikke få det personale, der var nødvendigt, og sagt: så må vi blive. Staten må vel egentlig handle på samme måde.

Jeg vil gerne understrege, at jeg er ikke modstander af, at institutioner flyttes ud, men jeg vil også gerne understrege, som det ærede medlem hr. Damsgaard gjorde, at der er en væsentlig forskel på at flytte bestående virksomheder ud og så på at flytte nye virksomheder ud. Når jeg siger, at hverken jeg eller mit parti har noget mod at flytte virksomheder ud eller sprede erhvervslivet, så vil jeg dog gerne — og jeg kan ikke dy mig derfor — lige nævne over for de ærede medlemmer, at i den tid, egnsudviklingsloven har virket, er 170 virksomheder flyttet ud og har fået 168 mill. kr. i finansieringsbistand. Selv om man vel ikke kan lægge helt vægt på de tal, så giver de dog alligevel en antydning af det, der er sket, idet de virksomheder, der før beskæftigede 8.600 personer, nu beskæftiger 12.500. Jeg nævner det, fordi jeg synes, der er ligesom et misforhold mellem de ærede medlemmers ønske om at få statsinstitutioner flyttet ud og så de ærede medlemmers indstilling til egnsudviklingsloven, hvor vi faktisk har fået så mange nye arbejdspladser skabt på de steder, hvor der trængtes til en industriel udvikling.

Jeg er da villig til at drøfte alle disse ting i et udvalg, men jeg vil gerne sige til de ærede udvalgsmedlemmer, at de skal lade være at lægge sig for fast på et standpunkt her ved første behandling. Jeg er lige ved at tro, at når udvalget kommer ud på besøg på seruminstitutet og får mulighed for at gennemgå hele argumentationen, får mulighed for at tale med de folk, der er beskæftiget til hverdag derude, vil de få den samme opfattelse, som jeg indtil nu har måttet